

Сльотавий день передзим'я приніс страшну звістку: 11 грудня перестало битися серце Валентини Єрмак. Підступна хвороба забрала молоду жінку, яка невдовзі мала стати матір'ю, талановитого, вдумливого і працьовитого науковця, душевну, щиру і справедливу людину.

Небагато учених в Україні здобули фах “літературне джерелознавство і текстологія”, але ще менше мають Божий дар саме до таких досліджень. Валентина була серед цих обраних. Невимовно тяжко на душі, коли відходять такі світлі, талановиті, непідкупно чесні й красиві люди...

Народилася Валентина Єрмак (дівооче прізвище Варчук) 1 березня 1985 р. У 2002 – 2007 роках навчалася у Національному педагогічному університеті імені М.П. Драгоманова (спеціальність українська мова і література; літературний редактор). У 2005 – 2007 роках вона викладала у ЗОСШ № 163 м. Києва, потім працювала у



Науково-дослідному інституті стандартизації. До аспірантури Інституту літератури вона вступила у 2008 році вже з певним життєвим і професійним досвідом, але з гідним подиву запалом узялася за освоєння нової для себе спеціальності, невтомно вчилася, читала, аналізувала, вивчала мови, творчо зростала просто на очах. Предметом дослідження Валентина обрала ранню поезію у прозі Василя Стефаника і зуміла сказати своє слово про ці, здавалося б, уже вивчені твори. Пильне прочитання автографів, зіставлення їх із листуванням, з життєвими колізіями письменника, мікроаналіз текстів на високому професійному рівні продемонстрував наукову зрілість Валентини Єрмак. На багатьох наукових конференціях, де Валентина брала участь, саме її виступи звертали увагу колег своєю глибиною, точністю, новизною фактажу, серйозними висновками. Її публікації про В. Стефаника суттєво доповнювали і коригували здобутки попередників. Дослідницька робота Валентини над архівними матеріалами письменника дала змогу виправити й уточнити низку атрибутивних моментів. Успішний захист кандидатської дисертації в 2013 році зафіксував це нове слово в українському літературознавстві. На тій текстологічній стежці у стефанікознавстві, якою вона впевнено йшла, їй іще довго не буде рівних. Видавці наступних зібрань творів В. Стефаника не зможуть обійтися без висновків і рекомендацій, зроблених Валентиною Єрмак. Вона ще встигла підготувати до друку монографію “Творча історія поезій у прозі Василя Стефаника” на основі захищеної кандидатської дисертації і підібрати до неї ілюстрації, але ніколи вже не зможе потримати свою виплекану “синю книжечку” в руках. Скільки життєвих і творчих задумів було попереду, серед яких повне, науково-критичне зібрання творів Василя Стефаника.

Останні роки Валя наполегливо працювала над науковим описом бібліотеки Івана Франка, другий том якого нещодавно вийшов друком. І тут також вона була неперевершеним зразком сумлінності й відповідальності. Її внесок у цю працю величезний.

*Колеги і друзі висловлюють щирий жаль, співчуття рідним і близьким Валентини. Вічна пам'ять...*